

A Pécsi Ítéltábla a dr. Horváth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Horváth Gábor ügyvéd fél címe 1) által képviselt **id. felperes neve** (címe) felperesnek - a dr. Vida Sándor ügyvéd által képviselt **ifj. felperes neve** (címe) I. rendű, a Kistelekiné dr. Gazdag Márta ügyvéd által képviselt **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű és a **III. rendű alperes neve** (címe) III. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és egyéb iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2014. november 25. napján kelt, 14.P.21.401/2012/64. számú részítélete ellen a felperes által 70. sorszám és az I. rendű alperes által 71. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részíteletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 387.355 (háromszáznyolcvanhétezer-háromszázötvenöt) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

A részítelet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság részíteletében rögzítette, hogy a felperes az I. rendű alperes édesapja, a II. és III. rendű alperesek pedig a per tárgyát képező ingatlanokra bejegyzett jogok jogosultjai.

A felperes 1982. év óta gazdálkodó, míg az I. rendű alperes 1989-től fuvarozó egyéni vállalkozó volt, valamint fakitermelő tevékenységet folytatott, továbbá házastársával közösen állattartással is foglalkozott. 1995. évben elhatározták, hogy részben közösen folytatnak mezőgazdasági gazdálkodási tevékenységet.

Az I. rendű alperes a rendszeres jövedelme mellett rendelkezett egyéb forrásból származó, nagy összegű bevétellel: 1997. évben 2.050.000 forint vételárért

értékesített 2 db erdészeti vonszológépet, emellett 1997-ben elidegenítette a nagyapjától ajándékba kapott ingatlant 1.500.000 forintért, valamint az ajándékba kapott 17 ha szántóingatlant 1.700.000 forint vételárért. Továbbá ajándékba kapott 6 ha erdőt, ahol fakitermeléssel foglalkozott, ebből is bevétele származott.

A részben közös mezőgazdasági vállalkozási tevékenységet a felek 2002. február elejéig folytatták, ekkor családi gazdaságot hoztak létre. A családi gazdálkodó a felperes, míg a családi gazdaság tagja az I. rendű alperes lett. A családi gazdaságnak később tagjává vált **F. G** és **F. D**, az I. rendű alperes gyermekei. A családi gazdaságot 10 év határozott időre hozták létre, az végül 2012. február 21. napján, a határozott idő elteltével megszűnt. A családi gazdaság elszámolásával kapcsolatban a Pécsi Törvényszék előtt 14.P.20.269/2013. szám alatt folyik polgári peres eljárás.

Az **ó** külterület **000/00** helyrajzi számú ingatlan tulajdonjogát részarány kiadás jogcímén szerezte meg az I. rendű alperes 1996. július 1-jén 25.375 forint vételárért. Az ingatlanra a felperes javára haszonélvezeti jogot alapítottak, majd azt 2002-ben törölték. Az ingatlant az I. rendű alperes a családi gazdaságba saját tulajdonú ingatlanként, használat jogcímén bevitte, azon közösen gazdálkodtak. Az ingatlanra felvett kölcsönök biztosítékeként jelzálogjogot alapítottak 2002-ben a ... Bank javára, majd 2010-ben II. rendű alperes javára.

A **m** **0000/0** helyrajzi számú ingatlant 121.000 forint vételárért vásárolta az I. rendű alperes az 1997. december 30-án kelt szerződéssel. Az ingatlan megosztása folytán annak helyrajzi száma **0000/X** helyrajzi számra változott. Az ingatlant a családi gazdaság nem használta.

A **k** külterület **000/Y** helyrajzi számú ingatlan tulajdonjogát 1996. november 15-én szerezte meg a felperes adásvétel jogcímén. Az ingatlant a III. rendű alperes javára vízelvezetési szolgalmi jog illeti meg.

A **k** külterület **0000/Z** helyrajzi számú ingatlant 1996. november 15-én vásárolta a felperes, majd azt a **k** **000/Y** helyrajzi számú ingatlannal együtt eladta az I. rendű alperesnek a 2000. június 3-án kelt adásvételi szerződéssel 6.341.000 (helyesen 6.340.000) forint vételárért. A szerződésben rögzítették, hogy a vételárat az I. rendű alperes a szerződés aláírásával egy időben megfizette. Ez utóbbi ingatlant a **Sz** Takarékszövetkezet javára, majd az ... Zrt. javára, végül a II. rendű alperes javára, a nyújtott kölcsönök biztosítékeként jelzálogjog terhelte. Az ingatlanon a felperessel közösen gazdálkodott az I. rendű alperes. Azt az I. rendű alperes a családi gazdaságba saját tulajdonú ingatlanként, használati jog címén vitte be.

A **k** belterület **000** helyrajzi számú ingatlant 1995. szeptember 27-én szerezte meg a felperes adásvétel jogcímén. Azt az 1999. március 9-én kelt szerződéssel eladta 200.000 forint vételárért az I. rendű alperesnek abból a célból, hogy azon terménytárolót létesítsen.

A Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium a fiatal agrárvállalkozók támogatására pályázatot írt ki 1999-ben. Célja az volt, hogy a mezőgazdasági tevékenységet főfoglalkozás keretében ellátó fiatal agrárvállalkozók számára vissza nem térítendő állami támogatást nyújtson a termőföld vásárlásához, rekonstrukcióhoz, illetőleg építmény létesítéséhez 30 % mértékben. A pályázat benyújtásának határideje 1999. június 1-je volt. A pályázaton részt vett az I. rendű alperes, és mind termőföld vásárlásához, mind beruházáshoz igényelt 30 % vissza nem térítendő állami támogatást. A pályázat érintette a k belterület 000 helyrajzi számú, a k külterület 0000/Z és 000/Y helyrajzi számú ingatlanokat is. A támogatást az I. rendű alperes megkapta: ingatlanvásárlásra 1.800.000 forintot, míg a k 000 helyrajzi számú ingatlanon létrehozandó felépítményekre 2.200.000 forintot nyújtott számára a minisztérium; az építményeket utóbb a családi gazdaságba bevitte. A k 000 és 000/Y helyrajzi számú ingatlanokat az I. rendű alperes pénzügyi kölcsön biztosítékaként jelzálogjoggal terhelte.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az ó 000/00, a k 000/Y, a kisasszonyfai 0000/Z, k 000 és m 0000/0 helyrajzi számú ingatlanok tulajdonjogát a bíróság a felperesnek ajándék visszakövetelése címén adja a tulajdonába és keresse meg a földhivatalt az ingatlanok tulajdonjogának visszajegyzése iránt, figyelemmel arra, hogy az a feltevés, amelyre tekintettel az ajándékot adta, utóbb véglegesen megghiúsult. A feltevést abban jelölte meg, hogy a felperes élete végéig közösen fognak gazdálkodni és az I. rendű alperes ápolja, gondozza a felperest öreg korában. Kérte továbbá a k 000 helyrajzi számú, a k 000/Y helyrajzi számú és a k 0000/Z helyrajzi számú ingatlanok vonatkozásában annak megállapítását, hogy a felperes és az I. rendű alperes között ezek tárgyában létrejött adásvételi szerződések színleltek, azok ajándékozási szerződéseket lepleznek.

Kérte továbbá 27 db konkrétan megnevezett ingó vagyontárgy (mezőgazdasági gépek, eszközök) kiadását tulajdonjogára hivatkozással.

Módosított keresetében másodlagosan az ingók ellenértékének megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest 89.660.000 forint értékben. Az ingatlanok összértékét 57.500.000 forintban jelölte meg.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte az ingatlanokra vonatkozó szerződések semmissége megállapítása körében.

A II.-III. rendű alperesek a kereset teljesítését nem ellenezték.

Az elsőfokú bíróság az ingatlanok vonatkozásában a Pp.213.§-a alapján részítéletet hozott.

Az elsőfokú bíróság részítéletében megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes között a k 0000/Z, valamint k 000/Y helyrajzi számú ingatlanra 2000. június 5-én megkötött adásvételi szerződés, továbbá a k 000 helyrajzi számú ingatlanra 1999. március 9-én megkötött adásvételi szerződés színlelt, azok ajándékozási szerződést lepleznek. Ezt meghaladóan az ingatlanokra vonatkozó ajándék visszakövetelése iránti keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen

meg a Magyar Állam javára külön felhívásra - kijavítás után - 337.890 forint feljegyzett eljárási részilletéket, kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára külön felhívásra 250.860 forint feljegyzett eljárási részilletéket, valamint kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 600.000 forint részperkötséget.

A **k 000/Y**, valamint **0000/Z** helyrajzi számú ingatlanokra vonatkozó adásvételi szerződés színleltségét a Ptk.207.§-ának (6) bekezdése alapján azzal az indokkal állapította meg a törvényszék, hogy a szerződő felek tényleges szándéka az ingatlanok tulajdonjogának ingyenes átruházásával a pályázati forrás elnyerése volt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezt támasztották alá a fiatal agrárvállalkozók pályázati kiírásának feltételei, valamint az adásvételi szerződések megkötésének időpontja és az a tény, hogy a felek utóbb, 2002-ben családi gazdaságot hoztak létre. Ezt erősítette meg **F. J. I**, **F. T** és **R. J. J** tanúvallomása is.

Ugyanakkor a Ptk.582.§-ának (3) bekezdését nem találta alkalmazhatónak a törvényszék, mert annak ellenére, hogy az adásvételi szerződések ajándékozási szerződést lepleztek, az ajándékozás céljának végleges megghiúsulását a felperes bizonyítani nem tudta. A családi gazdaság létrehozásával az egyik cél megvalósult. A közös gazdálkodás élethosszig való folytatása nem nyert bizonyítást, hiszen a családi gazdaságot is csupán 10 évre hozták létre a szerződő felek. Azt a feltevést, hogy az I. rendű alperes a felperest élete végéig gondozni fogja, a tanúk kellően alátámasztani nem tudták.

Az **Ó 000/00** helyrajzi számú és **M 0000/X** helyrajzi számú ingatlan kapcsán nem az ingatlan, hanem az ingatlanok vételárának ajándékozását állította a felperes. Ebben a körben azonban csupán az **Ó** ingatlan vételárának ajándékozását tudta sikerrel bizonyítani **G. Sné** tanúvallomásával, aki az eladó gyermeke, és a szerződéskötéskor személyesen jelen volt. Mivel ebben a körben a családi gazdaság, illetőleg a pályázati cél, mint feltevés nem kerülhetett szóba, hiszen az adásvételi szerződéseket 1996-ban és 1997-ben kötötték, így a feltevés végleges megghiúsulását a felperes sikertelenül bizonyította. Emellett a haszonélvezeti jog alapítását ellentételezésnek ítélte a törvényszék, ekként a pénzösszeg juttatásának ingyenességét nem fogadta el.

A **m** ingatlan megvásárlásának körülményeit pedig a felperes egyértelműen nem bizonyította.

Az elsőfokú részítélettel szemben mind a felperes, mind az I. rendű alperes fellebbezést nyújtott be.

A felperes fellebbezésében a részítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének teljes körű helyt adást kért.

Állította, hogy az ajándékozás egyik célja az I. rendű alperessel az élete végéig tartó közös gazdálkodás volt. Csupán a viszony megromlása miatt nem került sor a családi gazdaság határozott idejének meghosszabbítására. A határozott időt nem szándékosan kötötték ki, kizárólag azért, mert a formanyomtatvány ezt a kitélt

tartalmazta. Azt pedig a felperes koránál fogva is joggal gondolhatta, hogy a földterületek ajándékozásának ellentételezéseként idős korában ápolja, gondozza. E feltevéséről az I. rendű alperes is tudott.

A PK 76. számú állásfoglalásban rögzített elvek alapján hivatkozott a felek kapcsolatára, az ajándék tárgyának értékére és a közfelfogásra is. Álláspontja szerint mindezek abba az irányba mutatnak, hogy az 57.500.000 forint ajándék visszakövetelhető.

Rámutatott **F. J. Zs**, **F. J. I** és **F. T** tanúk vallomására, miszerint az I. rendű alperes azt mondta, hogy gondozni fogja a felperest. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy **F. T** és **F. J** tanúk vallomását miért nem értékelte, és **F. J. Zs**, valamint **F. J. I** tanúk vallomását összemosta a bíróság.

Előadta továbbá, hogy a róla történő gondoskodás nem a szó szoros értelmében való ápolást jelentette, hanem azt, hogy a gazdaság bevételeiből öreg, kevésbé munkaképes korában fia őt részesíti.

Mindemellett az ő ingatlannal összefüggésben a Ptk.579.§-ának (1) bekezdése szerint ajándékozási szerződés jött létre, hiszen ingyenesen szerzett tulajdonjogot az ingatlanon az I. rendű alperes.

A M 0000/X helyrajzi számú ingatlan vonatkozásában továbbra is fenntartotta, hogy az I. rendű alperesnek nem volt pénze, az ingatlan vásárlásához a pénzforrást a felperes biztosította.

Egyik feltevés sem valósult meg az I. rendű alperes magatartására visszavezethető okból, számos büntető és polgári eljárás zajlik közöttük, ezért az ingatlanok tulajdonjoga álláspontja szerint részére visszajár.

Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú határozat megváltoztatását oly módon kérte, hogy a felperes részitélettel érintett keresetét teljes egészében utasítsa el a bíróság.

Állította, hogy adásvételi szerződések valósak, nem színleltek. Az a tény, hogy a k ingatlanok megvásárlásának dátuma egybeesik az agrárvállalkozói pályázat kiírásának dátumával, még nem támasztja alá a szerződés színlelt jellegét. A vételárral rendelkezett, azt kifizette. Ekkor még szó sem volt családi gazdaságról, hiszen a pályázatot 1999-ben írták ki, a családi gazdaságra vonatkozó kormányrendelet pedig 2001. december 30-án kelt. Sőt a pályázat kiírásának feltétele volt, hogy mezőgazdasági tevékenységet 5 évig főfoglalkozású egyéni vállalkozóként fogja folytatni.

Állította, hogy a felperes folyamatosan likviditási problémákkal és tőkehiánnyal küszködött, ezért volt szükség hitelek felvételére és jelzáloggal terhelni az ingatlanokat. A három k ingatlan több, mint 6.000.000 forintos vételárára a felperesnek szüksége volt és azt az I. rendű alperes részére ki is fizette. Volt pénzeszköze a fakitermelésből, az erdészeti gépek eladásából, a nagyszülői öröklésből és állattartásból. Kérte azt is értékelni, hogy dr. **H. M**, az adásvételi szerződést szerkesztő ügyvéd kihallgatásához a titoktartás alóli felmentést a felperes megtagadta.

Mind a felperes, mind az I. rendű alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a részítelest tárgyat képező jogvita alapjául szolgáló tényeket túlnyomó részben helyesen állapította meg, és helyes jogszabályok alkalmazásával, lényegében helyes következtetésre jutott. Érdemi döntése helyes, ezért a másodfokú bíróság a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság részítelestét helybenhagyta.

A Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban Ptk.) 207.§-ának (6) bekezdése értelmében a színlelt szerződés semmis; ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni.

A Ptk.579.§-ának (1) bekezdése szerint az ajándékozási szerződés alapján az egyik fél saját vagyona rovására másnak ingyenes vagyoni előny juttatására köteles.

A Ptk.582.§-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ajándékozó visszakövetelheti az ajándékot vagy követelheti az ajándék helyébe lépett értéket akkor is, ha az a feltevés, amelyre figyelemmel az ajándékot adta, utóbb véglegesen megghiúsult, és enélkül az ajándékozásra nem került volna sor.

A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának 76. számú állásfoglalása részletesen kifejti, hogy az ajándékozás alapjául szolgáló feltevés végleges megghiúsulása miatt akkor követelhető vissza az ajándék, illetőleg akkor követelhető az ajándék helyébe lépett érték, ha az ajándékozás összes körülményére kiterjedő vizsgálódás alapján az állapítható meg, hogy valamilyen lényeges körülményre vonatkozó feltevés indította az ajándékozót az ajándékozásra, és e feltevés nélkül az ajándékozásra kétséget kizáróan nem került volna sor.

A következetes bírói gyakorlat szerint visszakövetelésre csak olyan feltevés esetében van mód, amelyet az ajándékozó a megajándékozott által kétséget kizáróan felismerhetően kinyilvánított. Az ajándékozó reményei, elképzelései a feltevással nem azonosíthatók (BH2008.149., BH2000.490.).

Az ítéltábla a törvényszékkal egyezően arra a következtetésre jutott, hogy a három k ingatlan, a 0111/1, **0000/Z** és **000** helyrajzi számú ingatlanok adásvételi szerződésének megkötésére azért került sor, hogy az I. rendű alperes a fiatal agrárvállalkozók vissza nem térítendő 30 %-os támogatását megszerezze. Ezt erősítette meg az ingatlanvásárlások és a pályázat határidejének közeli dátuma, valamint az a tény, hogy a pályázati kiírás céljának megfelelően, 2002-ben családi gazdaságot hoztak létre a felek.

Emellett kiemeli az ítéltábla a peradatokból, hogy a felperes számos ingatlant vásárolt saját maga számára (Pécsi Törvényszék 14.P.21.401/2012/33. szám alatti iratai). Ezek vonatkozásában azonban nem tett átruházó nyilatkozatot az I. rendű alperes javára sem adásvétel, sem ajándékozás, sem más jogcímen. Emellett az I. rendű alperes a Pécsi Törvényszék 14.P.21.401/2012/19. számú jegyzőkönyvben személyes meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy kb. 80 ingatlana van. Ekként tehát mind a felperesnek, mind az I. rendű alperesnek számos önálló, saját

tulajdonában álló ingatlana van, illetve volt. E tény felveti azt a kérdést, hogy miért (csak) ezt a három k ingatlant ruházta át a felperes az I. rendű alperesre, illetőleg milyen célból. Egyik fél sem adta ésszerű indokát, illetőleg a perben nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy más logikus magyarázata lenne e körülménynek, mint az, hogy ilyen módon központi támogatást lehetett lehívni a közös gazdasági tevékenységhez.

E cél eléréséhez nem volt szükség arra, hogy az I. rendű alperes vételárat fizessen a felperesnek. Még abban az esetben is, ha valóban sor került pénzátadására az okiratot szerkesztő ügyvéd előtt, a gazdasági ésszerűség a tényleges adásvételt nem indokolta. Az ajándékozási szerződés tényét erősítette meg a három közvetett tanúvallomás is: **F. J. I**, **F. T** és **R. J. J** tanúvallomása.

E három körülmény - fiatal agrárvállalkozók pályázata, három közvetett tanú vallomása, számos saját tulajdonban maradt önálló ingatlan - egyértelműen megalapozza a k ingatlanok ajándékozásának tényét, azaz az adásvételi szerződés színleltségét.

Az **ó 000/00** helyrajzi számú ingatlan vonatkozásában az ítéletábra a törvényszéktől részben eltérő álláspontra jutott. Ezen ingatlannal összefüggésben is megállapította ugyanis az adásvétel helyett az ajándékozás tényét. Ezt **G. Sné** aggálytalan tanúvallomása bizonyítja. Ebből kiderül, hogy az ingatlant megvásárlásra a felperesnek és nem az I. rendű alperesnek kínálták fel, a felperessel és nem az I. rendű alperessel tárgyalt az eladó a vásárlás feltételeiről, az I. rendű alperessel ő nem is találkozott, a felperes fizette ki személyesen a vételárat is az I. rendű alperes távollétében. Ebből következően a materiális szerződő fél egyértelműen a felperes volt, nem pedig az I. rendű alperes. Ezen ingatlan vonatkozásában azonban a felperes a szerződés leplezettségének a megállapítását nem kérte. Ezért az ítéletábrának a törvényszéktől eltérő álláspontja a határozat rendelkező részében nem jelenik meg, azt nem érinti, a részíteleket megváltoztatni nem kellett. A **m 0151/1** helyrajzi számú ingatlan tekintetében viszont az ügyletkötésnek a peres felek által hivatkozott ellentmondásos körülményeit az okirat tartalmával szemben nem oldja fel hasonlóan meggyőző bizonyíték.

Mindazonáltal egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bíróság véleményével abban a kérdésben, hogy az ajándék visszakövetelésének feltételei nem állnak fenn.

Az ajándékozás feltételeként két feltevést jelölt meg a felperes: 1. élete végéig közösen gazdálkodnak, 2. idős korában az I. rendű alperes róla gondoskodik, őt szükség esetén ápolja. A közös gazdálkodás tényét erősítette meg a pályázati feltétel, valamint a három tanú vallomása. A felperes időskori ápolására vonatkozó feltevést ugyanakkor csupán egyetlen tanú, **F. T** hozta összefüggésbe az ajándék visszakövetelésével, aki ugyanazon családi eseményen hallott e feltétel közléséről, mint **F. J. Zs** és **F. J. I**, akiknek azonban erről a tényről nem volt tudomásuk. Erről a feltevésről **R. J** tanú sem tudott. Így **F. T** vallomásának bizonyító erejét lerontotta az a körülmény, hogy erre a többi három tanú nem emlékezett.

A felperes tehát nem tudta azt bizonyítani, hogy azzal a feltevessel adta a 4 ingatlant, illetőleg vételárát ajándékba az I. rendű alperesnek, hogy őt idős korában ápolja. Ha volt is ilyen gondolata a felperesnek, azt nem sikerült bizonyítania, hogy az I. rendű alperessel ezt közölte és az ajándékot az I. rendű alperes ennek tudatában fogadta volna el. Nem kizárt, hogy az ajándékozás akarati hátterében meghúzódtak azok a gondolatok is, amelyekre a felperes a meghíúsult feltevésként hivatkozott, de a bizonyított adatok alapján azok nem voltak meghatározó szempontok. A felek kölcsönös szerződési akaratának a fentiek szerint megállapított motívumával nem jár együtt szükségszerűen az időskori eltehetetlenedés esetén a gyermekkel szemben támasztható szülői elvárás gondolata, ezért erre az I. rendű alperesnek nem kellett gondolnia az ügyletkötések során pusztán a dolog természetében benne rejlő okból. Természetes, hogy ajándékozásra általában nem kerülne sor, ha az ajándékozó nem bízna a jó kapcsolat életre szóló fennmaradásában (amiben benne foglaltatik szülőről való gondoskodás elvárhatósága is), ennek az általános várakozásnak a meghíúsulása azonban még nem indokolja az ajándék visszakövetelhetőségét, ellenkező esetben az ajándék visszakövetelhetőségére vonatkozó jogi szabályozás feltételhez kötése értelmét vesztené.

Utal arra az ítéltábla, hogy a PK 76. számú állásfoglalásra figyelemmel a perbeli ajándék értéke nem tekinthető csekélynek, azonban a felek közös, illetőleg önálló gazdálkodásának volumenéhez és az egyéb vagyontárgyak nagy számához és értékéhez képest az ajándék értéke mégsem kirívó.

Az a körülmény, hogy dr. H. M ügyvédnek a felperes nem adta meg a titoktartás alóli felmentést, nem eredményezi a rendelkezésre álló peradatok eltérő értékelését. A jelen esetben az okirati bizonyíték tartalmának megerősítése végett indítványozta az I. rendű alperes az okiratot szerkesztő ügyvéd tanúkénti kihallgatását. Az okirati bizonyíték tartalmának ilyen megerősítése azonban szükségtelen volt. Az egyéb peradatok alapján - a fent kifejtettek miatt - plusz bizonyító erővel nem bírt volna a tanúvallomás az adásvételi szerződéshez képest. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a szabályszerű eljárás ebben a körben az lett volna, ha az elsőfokú bíróság megidézi az ügyvéd tanút, és nyilatkoztatja, hogy kíván-e tanúvallomást tenni a titoktartás alóli felmentés hiánya ellenére. A titoktartás alóli felmentés ugyanis csupán mentességi ok, de a tanú megidézését nem teszi szükségtelenné. Ez az eljárási szabálytalanság azonban csekély mértékű volt, az ügy érdemét nem befolyásolta.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes részítéletét helybenhagyta.

Mindkét fél fellebbezése sikertelen volt, ennek jogkövetkezményeit a Pp.78.§-ának (1) bekezdése szerint vont le az ítéltábla.

A felperes fellebbezésének pertárgyértéke 33.000.000 forint. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 2.500.000 forint illetéket a felperes maga

köteles viselni külön felhívásra az Itv.74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr.13.§-ának (2) bekezdése szerint. Az I. rendű alperes a fellebbezési illetéket leróta, azt maga köteles viselni. A felperesnek járó ügyvédi munkadíj a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) bekezdés *a)* és *b)* pontja, valamint (5) bekezdése szerint az I. rendű alperes sikertelen fellebbezése folytán 595.000 forint, míg az I. rendű alperes fellebbezésének pertárgyértéke 6.540.000 forint, ennek alapján az ügyvédi munkadíj Áfával növelten 207.645 forint. A két összeget egybeszámítva az I. rendű alperesnek jár 387.355 forint másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíj, mint perköltség.

P é c s , 2015. május 27.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró